

3 (187). ԿՈՎ ՏԱՐԱՎ ԶԴԱՏ

Ժամանակին աղքատն ու հարուստ հըտ չիրարու դավի կէնեն,
չըն կոնի հուն չեւնա, դավին դընկնա դատարան:

Աղքատ գիշերով կէրթա դատավորին կացին մե կիտա կաշառք,
չետև հարուստ կէրթա՝ կով մե կիտա:

Դատի ժամանակ աղքատ կըսե.

— Դատավո՛ր աղա, դու լե դինաս, օր ես արդար իմ, խնդիրք
կէնիմ քու յոտնեն, կացնի պես կտրե:

Դատավոր կըսե.

— Ո՛րդի, գինամ, օր դու արդար իս, հմա չըմ կոնա կտրի՝ կով
թրքեր է վըր կացնի պոչին:

